

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιαιδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς καραχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ἀκηχεσίας καί ἐπὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἐτησίᾳ . . . ἄρ. 3,— Ἐτησίᾳ φρ. 20,— Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος > > 5,50 Τρίμηνος . . . > 2,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΑΙΔΕΡΓΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα κρηγορευμένων ἑτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐξηκταῖου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον.</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1907</p>	<p>Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 43</p>

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ (ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Πῶς τὰ ἐκαλοπέρασεν ὁ Τσοουλάκης εἰς τὴν φυλακὴν του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφυγεν ὁ μικρὸς του ἀφέντης, ὁ καϊμένος ὁ Φλογέρας δὲν ἐγνώριζε πιά τί νὰ κάμῃ, τί νὰ γίνῃ, καὶ ἐγύριζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὰν ψυχὴ κολασμένη.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ κατεγίνετο, εἰς τὸ νὰ γυμναζῇ ἓνα σκύλον, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ κάμῃ ἀλογάκι τῆς ἱππασίας, διὰ νὰ τὸν καθάλλικεῦν ὁ φιλαράκος μας, ὁ λοχίας εἶδε τὸν ἐλλογιμώτατον Διοξοχαρᾶν, ὁ ὁποῖος, ὠπλισμένος μετὰ τὴν ἀπόχην του ἐκυνηγούσε νὰ πιάσῃ ἀκρίδες.

Ὁ Φλογέρας μας εἶδεν ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦτο διασκεδαστικόν, καὶ τὸν ἐπλησίασε.

— Μετὰ τὴν ἀδειάν σας, τοῦ εἶπε ἡμπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί σκοπεύετε νὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ κυνήγι τῆς νέας μόδας;

— Σκοπεύω νὰ τὸ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ κάμω κάτι πειράματα, παληκάρι μου. Λόγου χάριν, ἄρα διδάξω εἰς ἕξ ἢ ἑπτὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ περτωτὰ νὰ βαδίζου ἐπ' εὐθείας γραμμῆς, θὰ δυνηθῶ ν' ἀποδείξω ὅτι δύνανται, ἐν δεδομένῳ χρόνῳ — νὰ διατρέξουν ἀπόστασιν μεγαλύτεραν παρὰ ὁ καλπάζων ἵππος. Προηγουμένως ὅμως πρέπει νὰ τὰ συλλάβω καὶ νὰ κοπιᾶσω πολὺ διὰ νὰ τὰ διδάξω καὶ νὰ τὰ μορφώσω καταλλήλως.

— Ὡ! καταλαβαίνω. . . εἶπεν ὁ Φλογέρας, ὁ ὁποῖος με πολλοὺς κόπους

ἐκρατεῖτο διὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ στὰ γέλια.

Ἐπιωφελοῦμενος ἀκολούθως τῆς περιστάσεως διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πρᾶγμα ποῦ τὸν ἐνδιέφερον, ἐπρόσθεσεν:

— Εἶμαι βέβαιος πῶς ὁ Τσοουλάκης, ἂν ἦταν ἐδῶ, θὰ ἐτσάκωνε ὅσες θέλετε ἀκρίδες· διότι αὐτὸς εἶνε πῶς οὐδέποτε ἀπὸ ἐσᾶς καὶ ἀπὸ ἐμέ.

— Ἴσως ν' ἀληθεύῃ αὐτὸ ποῦ λέγετε· ἀλλὰ ὁ Τσοουλάκης σας εὐρίσκειται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπου θὰ μείνῃ τρεῖς ἡμέρες.

— Στὴ φυλακὴν. . . ὁ γυὸς τοῦ λοχαγοῦ μου; . . . Καὶ τί

«Τὸν ἔκοψε ἔστην πλάτῃ του. . .» (Σελ. 337, στ. γ'.)

τάχα ἔκαμε, γιὰ νὰ καταδικασθῇ ἑς αὐτὴν τὴν ποινή;

— Ἐβραπέτευσεν ἀπὸ τὸ σχολεῖόν μου, καὶ μ' ἔκαμε πολὺ νὰ κοπιᾶσω διὰ νὰ τὸν ξαναπιᾶσω· δι' αὐτὸ λοιπὸν τὸν ἐτιμώρησα νὰ μείνῃ φυλακισμένος μετὰ τὸν ψωμὶ καὶ μετὰ νεράκι. Τὸ ἀρχοντόπουλό

μας ὅμως εἶνε πολὺ λεπτομαθημένο, καὶ δὲν βάζει στὸ στόμα του οὔτε τὸ ψωμὶ οὔτε τὸ νερὸ.

— Μὲ τί ζῆ τότε;

— Μὲ τίποτε, καὶ αὐτὸ ἐγὼ τὸ εὐρίσκω ἀξιοθαύμαστον πρᾶγμα.

— Δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο αὐτό, παρὰ ἀπανθρωπία. Εἶνε ἀρρωστο λοιπὸν τὸ παιδάκι, τὸ καϊμένο;

— Διόλου· καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς με ἐμβάλλει εἰς ἀπορίαν.

— Εὐχολοῦ νὰ τὸ λέτε, ἀπήντησεν ὁ Φλογέρας· ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μετὰ τὰ μάτια μου, καὶ τρέχω ἀμέσως στὸ σπίτι σας. .

— Σταθῆτε, κύριε λοχία! Καλένας δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ ἐμβῆτε εἰς τὴν φυλακὴν του χωρὶς τὴν ἰδικὴν μου ἀδειαν.

— Τότε θάρητε καὶ σεῖς μαζί μου, καὶ μὴν ἀργοπορῆτε μάλιστα.

Βλέπων ὅτι ὁ σοφολογιώτατος δὲν τὸ ἐκουνούσεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του ὁ Φλογέρας, τὸν ἄρπαξε, τὸν ἔκοψε στὴν πλάτῃ του, σὰν νὰ ἦταν κανένα σακκὶ μετὰ κάρβουνα, καὶ ἔτρεξε μετὰ τὸ φορτεῖον του πρὸς τὸ κτίριον τοῦ σχολείου.

Ἄμα τὸν ἔβαλε κάτω, ὁ σοφολογιώτατός μας, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο τὸν θυμὸν τοῦ λοχία, ἔδωκε τὴν διαταγὴν ν' ἀνοίξουν τὴν φυλακὴν.

Ὅταν ὁ Φλογέρας εἶδε τὸ παιδάκι, ζωνηρὸ πάντοτε καὶ ροδοκόκκινο, ἔβαλε τὸς φωνῆς ἀπὸ τὴν χαρὰν του:

— Ζῆ ἀκόμα, ζῆ ὁ Τσοουλάκης μου!

Καὶ ἀνοίξε τὰ μακρὰ του χέρια, τὸν ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἐσκέπασε μετὰ φιλιὰ καὶ μετὰ χόδια.

— Μὰ βέβαια, καλὴ μου φίλε, ζῆ καὶ καλοζῆ, ἐπανελθύμανεν ὁ μικρός.

— Καὶ ὅμως, χρυσὸ μου ἀγόρι, ἀφοῦ δὲν ἔβαλες τίποτε στὸ στόμα σου, τρεῖς

— Σου έφεξε, δηλαδή! — παρατήρησεν ο Φλογέρας.

— Θέλει κ' έρώτημα; Ήτανε πρώτα-πρώτα, μιὰ έξοχη τυρόπηττα, κ' έπειδή η κοιλιά μου έγυρουρούριζε από την πείνα, έκοψα μιὰ μεγάλη φέτα από την πήττα και την έχαφα. Μπουρεκάκια, αύγοκαλάμαρα, τίποτε δεν έλειπε από το τραπέζι, — ούτε καν ένα πρώτης τάξεως σιρόπι από φραγκοστάφυλα και μιὰ μποτίλλια πορτοκαλάδα. Όταν έχόρτασα καλά-καλά, μ' έπιασε μελαγχολία, διότι έσυλλογίσθηκα ότι την άλλην ήμέραν δεν θά είχα το ίδιο συσσίτιον. . .

— Δεν είχες παρά να πάρης μαζί σου, τι έμενε και να φύγης, — είπεν ο λοχίας.

— Ναι, μὰ έσυλλογίσθηκα ότι όλα αυτά δεν ήτανε δικά μου.

— Αυτό έπρεπε να το καταλάβης από προτήτερα!

— Βέβαια! τὸ κακὸ εἶχε γίνῃ πιά. Έκαμα όμως αυτόν τὸν λογικὸν συλλογισμόν· είμαι στὸ οἰκοτροφείον ἐνὸς θαλάμου πού πληρώνεται γιὰ νὰ μὲ τρέφῃ· αὐτὸς δὲν μὲ τρέφει· εἶνε λοιπὸν φυσικώτατον νὰ παίρνω μόνος μου τὸ φαγί μου, ἀφοῦ μοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία.

— Αυτό θά 'πῆ νὰ εἶνε κανένας έξυπνος και μὲ μυαλό, είπεν ὁ Φλογέρας· ἐγὼ, βεβαίως, δὲν θά τὸ εὗρισκα αὐτὸ μόνος μου.

Ὁ Τοσουλάκης έξηκολούθησε:

— Τότε δὲν εἰδίτασα πιά. Έξετρώπωνσα ένα πανεράκι κ' έβαλα μέσα δ,τι έμενεν ἐπάνω στὸ τραπέζι· και ὕστερα έφυγα ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον πού είχα ἔλθῃ. . . Ἀμα ἐπέστρεψα στὴν φυλακὴ μου, έτρεξα νὰ κρύψω μέσα σ' ένα παλὸ ντουλάπι ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα φαγώσιμα, και μ' αὐτὰ ἔζησα δυὸ ἡμέρες τώρα, χωρὶς ν' ἀγγίξω τὸ ξερὸ φαμί μου.

Ὁ Φλογέρας ἐγέλασε πολὺ με αὐτὴν τὴν περιπέτειαν, ἐμάλλωσε ὅμως τὸν Τοσουλάκην διὰ τὴν ἀνυποταξίαν του εἰς τὰς θελήσεις τοῦ πατέρα του. Ἀπήτησεν ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοῦ δώσῃ τὸν λόγον του ότι δὲν θά ἐξητοῦσε πιά νὰ ξαναφύγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Τὸ παιδάκι ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φίλου του, ἔδωκε τὴν ἰδίαν ὑπόσχεσίν του και ἐμπρός εἰς τὸν δάσκαλόν του, και ὁ ἄλλο- γιμώτατος Διωξοχαρᾶς συγκατετέθη νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς δραπετεύσεως.

Κανείς δὲν ἔκαμε λόγον ποτὲ διὰ τὸν περιπατὸν του μέσα στὰ τζάκια, και ὁ Διωξοχαρᾶς ἔμεινε πεπεισμένος ότι ὁ μαθητὴς του ἔζησε τρεῖς ἡμέρας θεονήστικος και με τὸν ὕπνον, σάν τυφλοποντικᾶκι. Τὸ ἴδιον και ἡ Ροζέττα, — ἂν και αὐτὴ πολὺν καιρὸν ἀνεστῆναζεν, όταν

— Δὲν θὰ σ' ἀφῆσω ἐγὼ, — είπεν, ἅμα ἔπαυσε τὰ γέλια, και ὄχι μόνον δὲν θὰ σ' ἀφῆσω, παρά και θὰ σε σκοτώσω. Κ' ἐσῆκωσεν ἀπὸ χάμω με τὰ δεκατέσσαρα τὰ χέρια του, ἑπτὰ μεγάλα ρόπαλα.

— Στάσου μιὰ στιγμοῦλα, λέγει ὁ Λάρης, σφίγγοντας ἀκόμα δυνατώτερα τὴν πατάτα του. Ἦθελα νὰ μοῦ κάμης μιὰ χάρι, πρὶν νὰ με σκοτώσης.

— Καὶ τί χάρι; — τὸν ἐρωτᾷ ὁ Δράκος.

— Ἀνοίξῃς αὐτὴ τὴν πόρτα, και ἄφησέ με νὰ κυττάξω μέσα στὴ χώρα τῶν Ἰσκιῶν. Δὲν πειράζει πού θὰ κυττάξω, ἀφοῦ ὕστερα θὰ με σκοτώσης.

Ἐστάθηκα λιγάκι κ' έσυλλογίσθηκα ὁ Δράκος· και τότε είπε:

— Πολὺ καλά, μιὰ ματιὰ μονάχα όμως!

Κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ένα κλειδί, κ' ἐξεκλειδίωσε τὴν πορτάραν, και τὴν ἔσπρωξε ν' ἀνοίξῃ, και ὁ Λάρης ἔδωκε μιὰ κ' ἐπήδησε, κ' ἐπέρασε, κ' ἔφυγε μέσα στὴν χώρα τῶν Ἰσκιῶν, πού ήτανε σάν ὄνειρο νὰ τὴν ἴδῃς σάν θάμμα νὰ τ' ἀκούσης. . .

Ὀυρλιάζοντας σάν λυσσασμένος, ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ὁ Δράκος, κ' ἐσῆκωσε τὰ ἑπτὰ του ρόπαλα ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του και τὰ κατέβασε νὰ χτυπήσῃ τὸν Λάρην, μ' ὅση εἶχαν δύναμι τὰ χέρια του τὰ δεκατέσσαρα.

Ὅμως ἀντὶ νὰ τὸν χτυπήσουν, ἐπέρασαν τὰ ρόπαλα γύρω ἀπὸ τὸν Λάρην· και ἀνοίξαν στὸ χάμα τρύπες βαθυῆς σάν τὸ ἀνάστημα τοῦ Λάρην.

Ξανασηκώνας τὰ χέρια του ὁ Δράκος, μὰ γρήγορος σάν ἀστραπή, βγάζει ὁ Λάρης τὸ ἄχυρο ποῦ τοῦ ἔχάρισεν ὁ ἀνθρωπάκος και δείχνει τὴν ἄκρα του στὸν Δράκο.

— Γίνε ξύλο! — λέγει, και νά! ἔνας πελώριος ξυλένιος Δράκος με ἑπτὰ ρόπαλα ἐπάνω ἀπ' τὰ κεφάλιά του, ἄσχημος και τρομερὸς νὰ τὸν ἴδῃς, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸν φοβηθῆς, ἀφοῦ ήτανε ξυλένιος.

Παίρνει δρόμο τότε ὁ Λάρης, και τραβᾷ μέσα στὴ Χώρα τῶν Ἰσκιῶν. Ἐκεῖ μέσα, και τὰ σπῖτια τους ἀκόμα ἦσαν ἴσκιοι. Ἐκύτταζε, και τὸ μάτι του περνοῦσε τοὺς τοίχους. Μὰ κι' ὁ ἀέρας ήτανε γεμάτος με ἴσκιους, και, καθὼς ἐπήγαινε ὁ Λάρης, παράξενα και ἀλλόκοτα πρόσωπα σάν ἴσκιοι, ἀνέμιζαν κ' ἐπετοῦσαν ὀλόγυρά του, και τὸν ἔκαναν ν' ἀνατριχιάξῃ, σάν νὰ ἔδλεπε κανένα ὄνειρο κακὸ.

Ἐφᾶξ' ἐδῶ, ἔφᾶξ' ἐκεῖ, μὰ ἡ βασιλοπούλα δὲν ἐφαινόταν πουθενά· και ήτανε πιά ἔτοιμος νὰ γυρίσῃ πίσω, όταν εἶδε μακριὰ ἕναν πύργον ἀψηλό, πού δὲν τὸν εἶχε ὀῖ προτήτερα.

Προχωρεῖ και φθάνει στὸν πύργο,

— Σου έφεξε, δηλαδή! — παρατήρησεν ὁ Φλογέρας.

— Θέλει κ' έρώτημα; Ήτανε πρώτα-πρώτα, μιὰ έξοχη τυρόπηττα, κ' έπειδή η κοιλιά μου έγυρουρούριζε από την πείνα, έκοψα μιὰ μεγάλη φέτα από την πήττα και την έχαφα. Μπουρεκάκια, αύγοκαλάμαρα, τίποτε δεν έλειπε από το τραπέζι, — ούτε καν ένα πρώτης τάξεως σιρόπι από φραγκοστάφυλα και μιὰ μποτίλλια πορτοκαλάδα. Όταν έχόρτασα καλά-καλά, μ' έπιασε μελαγχολία, διότι έσυλλογίσθηκα ότι την άλλην ήμέραν δεν θά είχα το ίδιο συσσίτιον. . .

— Δεν είχες παρά να πάρης μαζί σου, τι έμενε και να φύγης, — είπεν ο λοχίας.

— Ναι, μὰ έσυλλογίσθηκα ότι όλα αυτά δεν ήτανε δικά μου.

— Αυτό έπρεπε να το καταλάβης από προτήτερα!

— Βέβαια! τὸ κακὸ εἶχε γίνῃ πιά. Έκαμα όμως αυτόν τὸν λογικὸν συλλογισμόν· είμαι στὸ οἰκοτροφείον ἐνὸς θαλάμου πού πληρώνεται γιὰ νὰ μὲ τρέφῃ· αὐτὸς δὲν μὲ τρέφει· εἶνε λοιπὸν φυσικώτατον νὰ παίρνω μόνος μου τὸ φαγί μου, ἀφοῦ μοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία.

— Αυτό θά 'πῆ νὰ εἶνε κανένας έξυπνος και με μυαλό, είπεν ὁ Φλογέρας· ἐγὼ, βεβαίως, δὲν θά τὸ εὗρισκα αὐτὸ μόνος μου.

Ὁ Τοσουλάκης έξηκολούθησε:

— Τότε δὲν εἰδίτασα πιά. Έξετρώπωνσα ένα πανεράκι κ' έβαλα μέσα δ,τι έμενεν ἐπάνω στὸ τραπέζι· και ὕστερα έφυγα ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον πού είχα ἔλθῃ. . . Ἀμα ἐπέστρεψα στὴν φυλακὴ μου, έτρεξα νὰ κρύψω μέσα σ' ένα παλὸ ντουλάπι ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα φαγώσιμα, και μ' αὐτὰ ἔζησα δυὸ ἡμέρες τώρα, χωρὶς ν' ἀγγίξω τὸ ξερὸ φαμί μου.

Ὁ Φλογέρας ἐγέλασε πολὺ με αὐτὴν τὴν περιπέτειαν, ἐμάλλωσε ὅμως τὸν Τοσουλάκην διὰ τὴν ἀνυποταξίαν του εἰς τὰς θελήσεις τοῦ πατέρα του. Ἀπήτησεν ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοῦ δώσῃ τὸν λόγον του ότι δὲν θά ἐξητοῦσε πιά νὰ ξαναφύγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Τὸ παιδάκι ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φίλου του, ἔδωκε τὴν ἰδίαν ὑπόσχεσίν του και ἐμπρός εἰς τὸν δάσκαλόν του, και ὁ ἄλλο- γιμώτατος Διωξοχαρᾶς συγκατετέθη νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς δραπετεύσεως.

Κανείς δὲν ἔκαμε λόγον ποτὲ διὰ τὸν περιπατὸν του μέσα στὰ τζάκια, και ὁ Διωξοχαρᾶς ἔμεινε πεπεισμένος ότι ὁ μαθητὴς του ἔζησε τρεῖς ἡμέρας θεονήστικος και με τὸν ὕπνον, σάν τυφλοποντικᾶκι. Τὸ ἴδιον και ἡ Ροζέττα, — ἂν και αὐτὴ πολὺν καιρὸν ἀνεστῆναζεν, όταν

— Δὲν θὰ σ' ἀφῆσω ἐγὼ, — είπεν, ἅμα ἔπαυσε τὰ γέλια, και ὄχι μόνον δὲν θὰ σ' ἀφῆσω, παρά και θὰ σε σκοτώσω. Κ' ἐσῆκωσεν ἀπὸ χάμω με τὰ δεκατέσσαρα τὰ χέρια του, ἑπτὰ μεγάλα ρόπαλα.

— Στάσου μιὰ στιγμοῦλα, λέγει ὁ Λάρης, σφίγγοντας ἀκόμα δυνατώτερα τὴν πατάτα του. Ἦθελα νὰ μοῦ κάμης μιὰ χάρι, πρὶν νὰ με σκοτώσης.

— Καὶ τί χάρι; — τὸν ἐρωτᾷ ὁ Δράκος.

— Ἀνοίξῃς αὐτὴ τὴν πόρτα, και ἄφησέ με νὰ κυττάξω μέσα στὴ χώρα τῶν Ἰσκιῶν. Δὲν πειράζει πού θὰ κυττάξω, ἀφοῦ ὕστερα θὰ με σκοτώσης.

Ἐστάθηκα λιγάκι κ' έσυλλογίσθηκα ὁ Δράκος· και τότε είπε:

— Πολὺ καλά, μιὰ ματιὰ μονάχα όμως!

Κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ένα κλειδί, κ' ἐξεκλειδίωσε τὴν πορτάραν, και τὴν ἔσπρωξε ν' ἀνοίξῃ, και ὁ Λάρης ἔδωκε μιὰ κ' ἐπήδησε, κ' ἐπέρασε, κ' ἔφυγε μέσα στὴν χώρα τῶν Ἰσκιῶν, πού ήτανε σάν ὄνειρο νὰ τὴν ἴδῃς σάν θάμμα νὰ τ' ἀκούσης. . .

Ὀυρλιάζοντας σάν λυσσασμένος, ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ὁ Δράκος, κ' ἐσῆκωσε τὰ ἑπτὰ του ρόπαλα ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του και τὰ κατέβασε νὰ χτυπήσῃ τὸν Λάρην, μ' ὅση εἶχαν δύναμι τὰ χέρια του τὰ δεκατέσσαρα.

Ὅμως ἀντὶ νὰ τὸν χτυπήσουν, ἐπέρασαν τὰ ρόπαλα γύρω ἀπὸ τὸν Λάρην· και ἀνοίξαν στὸ χάμα τρύπες βαθυῆς σάν τὸ ἀνάστημα τοῦ Λάρην.

Ξανασηκώνας τὰ χέρια του ὁ Δράκος, μὰ γρήγορος σάν ἀστραπή, βγάζει ὁ Λάρης τὸ ἄχυρο ποῦ τοῦ ἔχάρισεν ὁ ἀνθρωπάκος και δείχνει τὴν ἄκρα του στὸν Δράκο.

— Γίνε ξύλο! — λέγει, και νά! ἔνας πελώριος ξυλένιος Δράκος με ἑπτὰ ρόπαλα ἐπάνω ἀπ' τὰ κεφάλιά του, ἄσχημος και τρομερὸς νὰ τὸν ἴδῃς, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸν φοβηθῆς, ἀφοῦ ήτανε ξυλένιος.

Παίρνει δρόμο τότε ὁ Λάρης, και τραβᾷ μέσα στὴ Χώρα τῶν Ἰσκιῶν. Ἐκεῖ μέσα, και τὰ σπῖτια τους ἀκόμα ἦσαν ἴσκιοι. Ἐκύτταζε, και τὸ μάτι του περνοῦσε τοὺς τοίχους. Μὰ κι' ὁ ἀέρας ήτανε γεμάτος με ἴσκιους, και, καθὼς ἐπήγαινε ὁ Λάρης, παράξενα και ἀλλόκοτα πρόσωπα σάν ἴσκιοι, ἀνέμιζαν κ' ἐπετοῦσαν ὀλόγυρά του, και τὸν ἔκαναν ν' ἀνατριχιάξῃ, σάν νὰ ἔδλεπε κανένα ὄνειρο κακὸ.

Ἐφᾶξ' ἐδῶ, ἔφᾶξ' ἐκεῖ, μὰ ἡ βασιλοπούλα δὲν ἐφαινόταν πουθενά· και ήτανε πιά ἔτοιμος νὰ γυρίσῃ πίσω, όταν εἶδε μακριὰ ἕναν πύργον ἀψηλό, πού δὲν τὸν εἶχε ὀῖ προτήτερα.

Προχωρεῖ και φθάνει στὸν πύργο,

— Δὲν θὰ σ' ἀφῆσω ἐγὼ, — είπεν, ἅμα ἔπαυσε τὰ γέλια, και ὄχι μόνον δὲν θὰ σ' ἀφῆσω, παρά και θὰ σε σκοτώσω. Κ' ἐσῆκωσεν ἀπὸ χάμω με τὰ δεκατέσσαρα τὰ χέρια του, ἑπτὰ μεγάλα ρόπαλα.

— Στάσου μιὰ στιγμοῦλα, λέγει ὁ Λάρης, σφίγγοντας ἀκόμα δυνατώτερα τὴν πατάτα του. Ἦθελα νὰ μοῦ κάμης μιὰ χάρι, πρὶν νὰ με σκοτώσης.

— Καὶ τί χάρι; — τὸν ἐρωτᾷ ὁ Δράκος.

— Ἀνοίξῃς αὐτὴ τὴν πόρτα, και ἄφησέ με νὰ κυττάξω μέσα στὴ χώρα τῶν Ἰσκιῶν. Δὲν πειράζει πού θὰ κυττάξω, ἀφοῦ ὕστερα θὰ με σκοτώσης.

Ἐστάθηκα λιγάκι κ' έσυλλογίσθηκα ὁ Δράκος· και τότε είπε:

— Πολὺ καλά, μιὰ ματιὰ μονάχα όμως!

Κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ένα κλειδί, κ' ἐξεκλειδίωσε τὴν πορτάραν, και τὴν ἔσπρωξε ν' ἀνοίξῃ, και ὁ Λάρης ἔδωκε μιὰ κ' ἐπήδησε, κ' ἐπέρασε, κ' ἔφυγε μέσα στὴν χώρα τῶν Ἰσκιῶν, πού ήτανε σάν ὄνειρο νὰ τὴν ἴδῃς σάν θάμμα νὰ τ' ἀκούσης. . .

Ὀυρλιάζοντας σάν λυσσασμένος, ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ὁ Δράκος, κ' ἐσῆκωσε τὰ ἑπτὰ του ρόπαλα ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του και τὰ κατέβασε νὰ χτυπήσῃ τὸν Λάρην, μ' ὅση εἶχαν δύναμι τὰ χέρια του τὰ δεκατέσσαρα.

Ὅμως ἀντὶ νὰ τὸν χτυπήσουν, ἐπέρασαν τὰ ρόπαλα γύρω ἀπὸ τὸν Λάρην· και ἀνοίξαν στὸ χάμα τρύπες βαθυῆς σάν τὸ ἀνάστημα τοῦ Λάρην.

Ξανασηκώνας τὰ χέρια του ὁ Δράκος, μὰ γρήγορος σάν ἀστραπή, βγάζει ὁ Λάρης τὸ ἄχυρο ποῦ τοῦ ἔχάρισεν ὁ ἀνθρωπάκος και δείχνει τὴν ἄκρα του στὸν Δράκο.

— Γίνε ξύλο! — λέγει, και νά! ἔνας πελώριος ξυλένιος Δράκος με ἑπτὰ ρόπαλα ἐπάνω ἀπ' τὰ κεφάλιά του, ἄσχημος και τρομερὸς νὰ τὸν ἴδῃς, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸν φοβηθῆς, ἀφοῦ ήτανε ξυλένιος.

Παίρνει δρόμο τότε ὁ Λάρης, και τραβᾷ μέσα στὴ Χώρα τῶν Ἰσκιῶν. Ἐκεῖ μέσα, και τὰ σπῖτια τους ἀκόμα ἦσαν ἴσκιοι. Ἐκύτταζε, και τὸ μάτι του περνοῦσε τοὺς τοίχους. Μὰ κι' ὁ ἀέρας ήτανε γεμάτος με ἴσκιους, και, καθὼς ἐπήγαινε ὁ Λάρης, παράξενα και ἀλλόκοτα πρόσωπα σάν ἴσκιοι, ἀνέμιζαν κ' ἐπετοῦσαν ὀλόγυρά του, και τὸν ἔκαναν ν' ἀνατριχιάξῃ, σάν νὰ ἔδλεπε κανένα ὄνειρο κακὸ.

Ἐφᾶξ' ἐδῶ, ἔφᾶξ' ἐκεῖ, μὰ ἡ βασιλοπούλα δὲν ἐφαινόταν πουθενά· και ήτανε πιά ἔτοιμος νὰ γυρίσῃ πίσω, όταν εἶδε μακριὰ ἕναν πύργον ἀψηλό, πού δὲν τὸν εἶχε ὀῖ προτήτερα.

Προχωρεῖ και φθάνει στὸν πύργο,

— Δὲν θὰ σ' ἀφῆσω ἐγὼ, — είπεν, ἅμα ἔπαυσε τὰ γέλια, και ὄχι μόνον δὲν θὰ σ' ἀφῆσω, παρά και θὰ σε σκοτώσω. Κ' ἐσῆκωσεν ἀπὸ χάμω με τὰ δεκατέσσαρα τὰ χέρια του, ἑπτὰ μεγάλα ρόπαλα.

— Στάσου μιὰ στιγμοῦλα, λέγει ὁ Λάρης, σφίγγοντας ἀκόμα δυνατώτερα τὴν πατάτα του. Ἦθελα νὰ μοῦ κάμης μιὰ χάρι, πρὶν νὰ με σκοτώσης.

— Καὶ τί χάρι; — τὸν ἐρωτᾷ ὁ Δράκος.

— Ἀνοίξῃς αὐτὴ τὴν πόρτα, και ἄφησέ με νὰ κυττάξω μέσα στὴ χώρα τῶν Ἰσκιῶν. Δὲν πειράζει πού θὰ κυττάξω, ἀφοῦ ὕστερα θὰ με σκοτώσης.

Ἐστάθηκα λιγάκι κ' έσυλλογίσθηκα ὁ Δράκος· και τότε είπε:

— Πολὺ καλά, μιὰ ματιὰ μονάχα όμως!

Κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ένα κλειδί, κ' ἐξεκλειδίωσε τὴν πορτάραν, και τὴν ἔσπρωξε ν' ἀνοίξῃ, και ὁ Λάρης ἔδωκε μιὰ κ' ἐπήδησε, κ' ἐπέρασε, κ' ἔφυγε μέσα στὴν χώρα τῶν Ἰσκιῶν, πού ήτανε σάν ὄνειρο νὰ τὴν ἴδῃς σάν θάμμα νὰ τ' ἀκούσης. . .

Ὀυρλιάζοντας σάν λυσσασμένος, ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ὁ Δράκος, κ' ἐσῆκωσε τὰ ἑπτὰ του ρόπαλα ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του και τὰ κατέβασε νὰ χτυπήσῃ τὸν Λάρην, μ' ὅση εἶχαν δύναμι τὰ χέρια του τὰ δεκατέσσαρα.

Ὅμως ἀντὶ νὰ τὸν χτυπήσουν, ἐπέρασαν τὰ ρόπαλα γύρω ἀπὸ τὸν Λάρην· και ἀνοίξαν στὸ χάμα τρύπες βαθυῆς σάν τὸ ἀνάστημα τοῦ Λάρην.

Ξανασηκώνας τὰ χέρια του ὁ Δράκος, μὰ γρήγορος σάν ἀστραπή, βγάζει ὁ Λάρης τὸ ἄχυρο ποῦ τοῦ ἔχάρισεν ὁ ἀνθρωπάκος και δείχνει τὴν ἄκρα του στὸν Δράκο.

— Γίνε ξύλο! — λέγει, και νά! ἔνας πελώριος ξυλένιος Δράκος με ἑπτὰ ρόπαλα ἐπάνω ἀπ' τὰ κεφάλιά του, ἄσχημος και τρομερὸς νὰ τὸν ἴδῃς, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸν φοβηθῆς, ἀφοῦ ήτανε ξυλένιος.

Παίρνει δρόμο τότε ὁ Λάρης, και τραβᾷ μέσα στὴ Χώρα τῶν Ἰσκιῶν. Ἐκεῖ μέσα, και τὰ σπῖτια τους ἀκόμα ἦσαν ἴσκιοι. Ἐκύτταζε, και τὸ μάτι του περνοῦσε τοὺς τοίχους. Μὰ κι' ὁ ἀέρας ήτανε γεμάτος με ἴσκιους, και, καθὼς ἐπήγαινε ὁ Λάρης, παράξενα και ἀλλόκοτα πρόσωπα σάν ἴσκιοι, ἀνέμιζαν κ' ἐπετοῦσαν ὀλόγυρά του, και τὸν ἔκαναν ν' ἀνατριχιάξῃ, σάν νὰ ἔδλεπε κανένα ὄνειρο κακὸ.

Ἐφᾶξ' ἐδῶ, ἔφᾶξ' ἐκεῖ, μὰ ἡ βασιλοπούλα δὲν ἐφαινόταν πουθενά· και ήτανε πιά ἔτοιμος νὰ γυρίσῃ πίσω, όταν εἶδε μακριὰ ἕναν πύργον ἀψηλό, πού δὲν τὸν εἶχε ὀῖ προτήτερα.

Προχωρεῖ και φθάνει στὸν πύργο,

† ANNA Π. ΚΟΥΚΟΡΙΚΟΥ (Νεράιδα τῶν Ἀγράφων)

Δημοσιεύω σήμερα τὴν εἰκόνα τῆς ἀλησμόνητου μας φίλης Ἄννης Π. Κουκουρίκου, ἐκ Καρδίτσας, τῆς τόσον γνωστῆς εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Νεράιδα τῶν Ἀγράφων.

Τὴ θλίβερον και τί ἄδικον, νεαρὰ πλάσματα νὰ ἐγκαταλείπουν τόσον ἐνωρίς τὸν κόσμον, τὴν ζωὴν! Ἄλλ' αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀνεξιχνίαστοι.

Ἡ λατρευτὴ μας μικρὰ φίλη ἀπέθανε τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1906, εἰς ἡλικίαν μόλις 12 ἐτῶν. Εἰς τὴν Διάπλασιν, ὡς Νεράιδα τῶν Ἀγράφων, διεκρίθη πολὺ. Εἶχε λάθρην μέρος και εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ὁ ὁποῖος ἐκρίθη μετὰ τὸν θάνατόν της. Τὸ ωραιότατον τετράδιον τῆς καλῆς κόρης, ἡ ὁποία δὲν ὑπῆρχε πλέον, πάντως θὰ ἐβραβεύετο· ἀλλ' ἔκρινα ὡς καθήκον ὀφειλόμενον εἰς τὴν μνήμην της, νὰ τεθῇ εὐλαβῶς ἐντὸς Διαγωνισμοῦ, παρά τὸ Πρῶτον Βραβεῖον, διὰ τὸ ὅποιον και δημοσιεύεται ἡ εἰκόνα της.

Ἡ Ἄννα Π. Κουκουρίκου, ἐκ τῆς γνωστῆς θεσσαλικῆς οἰκογενείας, διεκρίνετο διὰ τὴν ἔκτακτον εὐφυίαν της, τὴν ἄκραν της καλωσύνην και τὴν θερμὴν πρὸς τὴν Διάπλασιν ἀγάπην της, ἡ ὁποία τὴν συνώδευσε μέχρι τοῦ τάφου, τοῦ τόσον φεῦ! προΐμου. Ἄς ζῆσῃ ἡ μνήμη της αἰωνία!

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α.

Τὰ λαγωνικά έγυριζαν από τὸ κυνήγι στὸν πύργο τοῦ κυρίου Ἀλέξη. Ὁ κύριος Ἀλέξης εἶνε ἀπόστρατος ἀντισυνταγματάρχης, καὶ φοβερός κυνηγός. Κυνηγὸς μὲ τὰ ἄλλα του, — δηλαδὴ μὲ πολλοὺς σκύλους καὶ πολλὰ λαγωνικά!

Διότι ὁ κύριος Ἀλέξης ξέρεε καλά τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά. Μιά φορά ἕνας φίλος του τὸν ἐρώτησε:

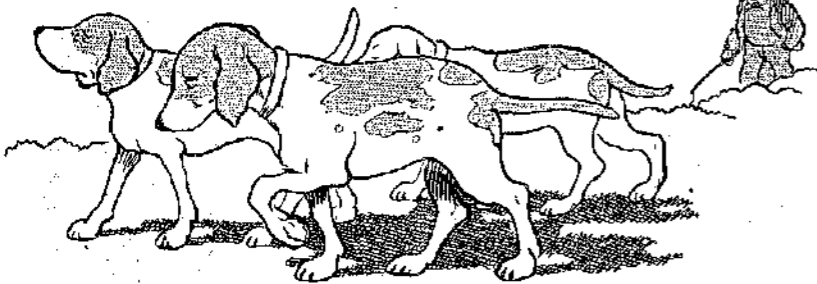
— Τί τὰ θέλεις τόσα πολλὰ σκυλιά, κύριε Ἀλέξη;

— Μά, ἀφοῦ εἶμαι κυνηγός!...

— Τί κυνηγός εἶσαι, ἀφοῦ οἱ ρου-

φθάζουν κοντὰ στὸ σπιτάκι τους, στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου, ἀκούσαν ποῦ ἐγίνετανε σκυλοκαυγᾶς. Στὴν ἀρχὴ κατὶ σὰν μούγγρισμα, ὕστερα θυμωμένα γαυγίσματα, καὶ ὕστερα κατὶ οὐρλιάσματα καὶ ξεφωνητά, σὰν νὰ ἐχαλνοῦσε ὁ κόσμος.

Ἡ Λογοῦ, μιὰ ὠραία λαγωνικά, ἀσπροκόκκινη, ἐστάθηκε, ἐτέντωσε τὰ κρεμασὰ αὐτιά της γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ ὕστερα τὸ ἔβαλε στὴν τρεχάλα, μ' ἄλλες τὲς καμτσικιές, ποῦ ἐπρόφθασε νὰ τῆς δώσῃ ὁ Ἀποστόλης, γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴν γραμμὴν. Ἦτανε καὶ ὁ Ἀποστόλης, βλέπετε, ἀπόστρατος δεκανέας, καὶ ἤθελε νὰ ὀδηγῇ μὲ στρατιωτικὴν πειθαρχίαν τὰ λαγωνικά τοῦ

«Τὰ λαγωνικά έγυριζαν ἀπὸ τὸ κυνήγι...» (Σελ. 340, στ. α΄.)

ματισμοί σου δὲν σ' ἀφήνουν καλά-καλὰ νὰ περπατήσῃς, ὄχι νὰ πᾶς στὸ κυνήγι!

Καὶ ὁ κύριος Ἀλέξης, σοβαρώτατα:

— Κυνηγός, φίλε μου, δὲν θὰ πῆ ἐκεῖνος, ποῦ πάει στὸ κυνήγι... κυνηγός θὰ πῆ ἐκεῖνος ποῦ διοικεῖ σκύλους... Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ κύριου καὶ ἡγέομαι-ἡγούμαι, ὅπως τὸ

κυρίου Ἀλέξη. Ἡ Λογοῦ ὁμοῦς ἢ κατεργάρα, ποῦ νὰ σταθῇ;

— Εἶνε ὁ Ἀσπροῦλης! ἐφώνησε μὲ λαχτάρα. Τὸ ξέρω καλά... εἶνε ὁ Ἀσπροῦλης!

Καὶ ὁ Ἀποστόλης τὸ εἶχε καταλάβῃ πῶς ἦτανε ὁ Ἀσπροῦλης ἢ αἰτία ἐκείνης τῆς κοσμοχαλασίας, πῶς ὁ Ἀσπροῦλης εἶχε τσακωθῆ μὲ κανένα ἄλλο σκυλί, ὅπως ἐσυνήθιζε νὰ κάμνῃ κάθε μέρα.

Ἄν ἦτανε κανένας ἄλλος, θὰ τὸν ἀφίνε νὰ κουρευέται, — νὰ τὲς φάγῃ δηλαδὴ καλὰ-καλὰ, γιὰ νὰ μάρθῃ.

Ἄλλη φορά νὰ μὴν πιάνεται καὶ νὰ δέρνεται. Ἦτανε ὁμοῦς ὁ Ἀσπροῦλης ἕνα τόσο νόστιμο σκυλάκι, ὥστε, μ' ἕλον τὸν κακὸ χαρακτήρα του, δὲν ἤμπορούσε παρὰ νὰ τὸ συμπαθῇ ὁ Ἀποστόλης.

Ὁ Ἀσπροῦλης ἦτανε κατάμαυρος μαῦρος σὰν τὸ μαῦρο μελάνι, χωρὶς οὔτε μιὰ τρίχα ἀσπρη. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἀποστόλης τὸν εἶχε βγάλῃ Ἀσπροῦλη διότι ἦτανε Ἀσπροῦλης ἀπὸ τὴν ἀνάποδη.

«Θὰ γίνῃ περίφημο λαγωνικό, ἀν μοιάσῃ τῆς μητέρας του», — ἔλεγε ὁ

Ἀποστόλης. Καὶ πραγματικῶς ἢ μῆτέρα του, ἢ Λογοῦ, ἦτανε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα λαγωνικά, ὄχι μονάχα τοῦ κυρίου Ἀλέξη, ἀλλὰ καὶ ὅλης ἐκείνης τῆς χώρας.

Τὸ κακὸ μονάχα ἦτανε, ὅτι ὁ Ἀσπροῦλης ἦτανε γρυνιάρης, κακώτροπος, εἰσιμιος πάντα νὰ μαλώνῃ. Ἄν ἐφοροῦσε ζωνάρι, θὰ τὸ εἶχε πάντα κρεμασμένο γιὰ καυγᾶ.

Ἐφόνωνε τὴν οὐσπα;... Ἐπρεπε πρῶτος αὐτὸς νὰ χάρῃ καὶ νὰ χορτάσῃ, πρὶν οἱ ἄλλοι ἀποκοτήσουν νὰ ζυγῶνουν κοντὰ!

Ἐδιάλεγε κανένα μέρος γιὰ νὰ ξαπλωθῇ;... Ἐπρεπε οἱ ἄλλοι νὰ πᾶνε μακριά, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλοῦν. Καὶ ἅμα κανένας ἄλλος εἶχε καλὴ θέσι, ἔπρεπε νὰ σηκωθῇ γρήγορα, γιὰ νὰ τὴν δώσῃ τοῦ κύριου Ἀσπροῦλη!

Ἐπαρακατοῦσε κανέναν καὶ τὸν ἐσκονοῦσε λιγάκι;... Ἐγενότανε πῦρ καὶ μανία ὁ Ἀσπροῦλης, καὶ ἀμέσως ἔπαιρτε ἐπάνω του νὰ τὸν σχίσῃ.

Καί, φυσικά, οἱ θυμοὶ καὶ τὰ ἀγριέματά του, ἐτελειώνων με δαγματιεῖς καὶ πόνους.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΛΑ

(ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Εἶνε σὰν ὄνειρο! — ἐψιθύρισε ὁ Γιάνγκος. Ἄν δὲν ἦμουν ἀπὸ πρὶν ἀηδιασμένος μὲ τὰ πλοῦτη, τώρα πλέον θὰ συνέβαινε καὶ αὐτὸ. Ἀδιάφορον ὁμοῦς! θὰ ἔχω ἀπὸ τώρα τὸ εὐτύχημα νὰ θεωρῶ τὸν ἐαυτὸν μου πτωχόν, ὅταν συλλογίζωμαι αὐτὸν τὸν θησαυρὸν.

— Πολλὲς φορές, εἶπεν ὁ Χάνος, ἤκουσα νὰ λέγουν καὶ νὰ βεβαιώνουν ὅτι ἢ περίφημος γῆ τοῦ Ὀφείρ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ Σολομὼν ἐπαιρνε τὸν χρυσὸν του καὶ τὰ πολυτίμα πετράδια του, δὲν εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἀσίαν ἢ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καθὼς διατείνονται πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, εἰς τὰ περὶ τῶν πορτογαλικῶν κτήσεων τῆς Μοζαμβίκης. Ὁ Σέισιλ Ρέδες, καθὼς λέγουν, εἶνε ἐνθερμος ὀπαδὸς αὐτῆς τῆς ἐρμηνείας, καὶ ἐπανειλημμένως ἕως τώρα ἔχη κάμῃ ἐρεῖνας εἰς τὴν Ροδεσίαν, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, ἀλλὰ ἢ τυχοδιωκτικῆ τοῦ φύσεως, ποῦ δὲν ἔχει οὔτε ὀπομονὴν οὔτε εὐστάθειαν, τὸν ἔκαμεν ἐπανειλημμένως νὰ διακόψῃ καὶ πάλιν νὰ ξαναρχίσῃ τὰς ἐρεῖνας του... Μήπως εἶνε ἀρὰ γι' ἐδῶ καμμία ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τοῦ σοφοῦ βασιλέως τῆς Ἰερουσαλήμ;

— Δὲν τὸ πολυπιστεύω, ἀπήντησε ὁ

ὁ κ. Ζουανίξ, — ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως, ποῦ χωρίζει αὐτὸν ἐδῶ τὸν θησαυρὸν ἀπὸ τὴν παραλίαν. Ἐδῶ εὐρισκόμεθα, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴν κοίτην τοῦ Ζαμβέζη, εἰς τόπον ἐντελῶς ἀγνωστον εἰς τοὺς ἀρχαίους. Καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθῶμεν ὅτι ἦλθαν εἰς τὴν Ἀφρικὴν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰούδα, βεβαίως δὲν εἶχαν προχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς παραλίας. Ἄλλως τε αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἄντρον εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἐργα γλυπτικῆς καὶ χρυσοχοίας, πολὺ νεώτερα τῆς ἐποχῆς τοῦ Σολομῶντος. Δὲν εἶνε ὁμοῦς ἀδύνατον, μέρος τοῦ σωροῦ τούτου τῶν πολυτίμων λίθων νὰ ἔχη εὐρεθῇ εἰς τὴν γῆν Ὀφείρ, εἰς θησαυροφυλάκια, τῶν ὁποίων τὸ μυστικὸν εἶχαν χάσῃ οἱ διάδοχοι τοῦ Σολομῶντος, ἀλλὰ τὸ εὐρήκαν ἔπειτα οἱ βασιλεῖς τοῦ Μονομάπα, οἱ ὁποῖοι ἐβασίλευσαν εἰς αὐτὰς τὰς χώρας καὶ τῶν ὁποίων ἢ ἐπιδεικτικὴ πολυτέλεια ὑπῆρξε διάσημος εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Ἐχομεν ἴσως ἰδῆ, πολὺ πιθανῶς, τὸν θησαυρὸν αὐτῆς τῆς ἐκθρονομένης δυναστείας... Ἄλλ' αὐτὸ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἂς μὴν πονοκεφαλῶμε μὲ αὐτὸν τὸν σωρὸν τοῦ πλοῦτου. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀνησυχῶ περισσότερο νὰ μάθω πότε θὰ φθάσωμεν εἰς τοῦ Βόριδος Βολκῶφ, ὁ ὁποῖος μὰ τὴν ἀλήθειαν, μᾶς κάμνει νὰ περνοῦμε ἀπὸ τὸν ἐκπληκτικώτερον δρόμον τοῦ κόσμου.

Καί, ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἐφθασεν ὁ θεὸς Κόναν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, ποῦ ἦτο καὶ αὐτὴ ἀργυρεφάντινος μὲ χρυσοῦν πυλῶνα, ὅπως ἢ πρώτη. Ἐσπρωξέ μὲ τὸ χερὶ τὸ θυρόφυλλον, τὸ ὁποῖον ἤνοιξε πειθηνίως καὶ δὲν ἔκλεισε παρὰ ἀφοῦ ἐπέρασαν ὄλοι. Ὅστε θησαυρὸς πλέον, οὔτε πολυτίμα μωσαϊκά' εὐρίσκονται εἰς τὸ κάτω μέρος μᾶς σκάλας, τῆς ὁποίας ἢ ἀνάβασις τοὺς ὠδήγησεν εἰς μιαν ὑπόγειον διόδον, ὁμοίαν πρὸς τὴν πρώτην, διὰ τῆς ὁποίας εἶχαν διέλθῃ προηγουμένως διὰ νὰ καταβοῦν κάτω.

Ὁ ἴδιος φωτισμὸς καὶ ἐδῶ, ὅπως πρὶν φθάσων εἰς τὸν θησαυροφυλάκιον, τὸ ἴδιον ἀσφαλτοστρωμένον ἔδαφος, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶχε καὶ σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, ἢ ὁποία ἐξετείνετο εἰς μάκρος, ὅσον δὲν ἐφθάνεν ἢ ὄρασις.

Ἐνα ἀσκέπαστο βαγονάκι, ἐνθυμιζὸν τὸ σχῆμα τοῦ ὄχηματος, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Βαβυλαίων, ἦτο σταματημένον εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν σιδηρῶν ράβδων.

Ὅταν ἐπλησίασαν, ἕνας ὑψηλόσωμος ἀνθρώπος κατέβη ἀπὸ τὸ βαγονάκι. Ἦτο λευκός, ἤλικίας πενήντα περίπου ἐτῶν, εἶνε ἰσχυρὰν κεφαλῆν, μὲ τετραγωνικὸν πρόσωπον, μὲ μακρὰν γενειάδα, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβαν ὡς τὸν Βόριν Βολκῶφ καὶ τὸν ἐχαίρεισαν ὡς τοιοῦτον. Ἄλλὰ

ὁ ξένος τοὺς ἐξήγαγεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλάνην μὲ μιαν χειρονομίαν, καὶ χωρὶς λέξιν ν' ἀναφέρῃ, ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς νεῦμα ν' ἀναβοῦν.

Ἐκάθησαν ὄλοι εἰς τὰς θέσεις των, καὶ τότε ὁ ἀγνωστος, βωδὸς ἀναμφίβολως, ἔσκυψεν, ἔσυρε μιαν λαθὴν, κρυμμένην, ὅπως καὶ ἢ κινητήριος μηχανή, ὑπὸ τὸ βαγονάκι, καὶ ἐτινάχθη μὲ ὀρμὴν πρὸς τὰ πλάγια. Οἱ τροχοὶ ἀρχίσαν νὰ στρέφουν ἐπάνω εἰς τὰς σιδηρὰς ράβδους καὶ τὸ νέον ἀμαξάκι ἐξεκίνησε μὲ ταχύτητα ἴσην πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἐντὸς πέντε λεπτῶν διέτρεξαν ἀπόστασιν εἰκοσι χιλιομέτρων ἐπὶ γραμμῆς ἐντελῶς εὐθείας, συνοδευόμενοι ἀπὸ μιαν ἐκωφαντικὴν βοήθην, ἢ ὁποία κατ' ἀρχὰς δὲν ἦτο παρὰ σὰν ἀόριστον καὶ μακρὸν μούγγρισμα, κατόπιν δὲ μᾶς ἐγένεν εὐκρινεστέρα, σὰν τὴν κλαγγὴν καὶ τὸν θόρυβον μεγάλου ἐργοστασίου μεταλλουργίας.

Μετ' ὀλίγον διέσχισαν, πάντοτε ὀλοταχῶς, ἕν εἶδος βιομηχανικῆς πόλεως, μὲ ἀναριθμητὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς κίχριν δια, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἢ ταχύτης τῆς πορείας των δὲν ἐπέτρεψε εἰς τοὺς φίλους μας νὰ ἴδωσιν πῶς εἰργάζοντο. Ἐργάται, μαῦροι κατὰ τὸ πλεῖστον, μὲ τοὺς ὁποίους ἦσαν ἀνακατωμένοι καὶ ὀλίγοι λευκοί, ὠδήγοῦσαν τὰ μηχανήματα. Ἐκινούντο ὄλα μὲ ηλεκτρισμὸν, διότι δὲν ἐφαίνοντο πούθενά ζουρνοὶ καὶ ἀτμολέβητες ἢ δὲ τῆξις τῶν μετάλλων, ἂν δὲν ἐνηργεῖτο μὲ ἀπίστευτον συσῶρευσιν ἢλεκτρικῆς δυνάμεως, φαίνεται ὅτι ἐγίνετο ἄλλοῦ. Οἱ ἐργάται ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐποπτεύουν μᾶλλον τὴν κίνησιν τῶν μηχανῶν, παρὰ διὰ νὰ ἐκτελοῦν μὲ τὰ χερῖα των τὴν ἐργασίαν. Οἱ τροχοὶ, τὰ σφυριά, τὰ καλοῦπια τῶν χυτηρίων, ἔστρεφαν, ἐπρίονίζαν, ἐκοπάνιζαν, ἀνοιγόλειναν μόνω των, καὶ ὁ κ. Ζουανίξ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ξεριζώσῃ τὰ μαλλιά του ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του, διότι ἐπερνοῦσαν τὸσον γρήγορα ἀνάμεσα εἰς τὰ θαύματα ἐκεῖνα, χωρὶς νὰ προφθάσων νὰ τὰ ἴδωσιν...

«Εἶνε σὰν ὄνειρο...» (Σελ. 340, στ. γ΄.)

Τὸ βαγονάκι ἐπρεγεν ἀδιακόπως, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς πέντε φίλους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε κρυμμένος εἰς αὐτό. Ἐλείπειν ἐντελῶς ὁ τόπος, διὰ νὰ χωρήσῃ καὶ ἄλλος. Ὑπήκουε λοιπὸν τὸ βαγονάκι εἰς τὴν πρώτην ὄθησιν, ἢ ὁποία μηχανικῶς παρετεινετο, καὶ ἔτρεχε μόνον του ἐπάνω εἰς τὴν εὐθύγραμμον τροχίαν.

Ἡ διάδοσις διὰ μέσου τῆς στοῆς τῶν μηχανῶν διήρκεσε δύο μόλις λεπτά, εἰς μῆκος περίπου ὀκτῶ χιλιομέτρων ἀκολούθως ὁ κρότος ἐξησβένησε, κατεπνίγη καὶ ἔσθυσεν τὸ φωτεινὸν ὑπόγειον ἐγινε πάλιν ἐρημικόν, καὶ μόνη ἢ ὀλίγη τῆς τοῦ ἢλεκτρικοῦ βαγονίου διετάρασε τὴν σιγὴν του.

— Ποῖος θὰ μᾶς σταματήσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν; ἠρώτησε ὁ Ὑβῶν αὐτὸς ὁ δρόμος κάπου θὰ τελειώσῃ, βέβαια! ἂν σκοντάψωμε εἰς τὸ τέρμα του, θὰ σκάσωμε καὶ θὰ σκορπισθοῦμε σὰν ψυμένα μῆλα!

— Ἐκτὸς ἂν ἢ μηχανὴ μας εἶνε ἐφωδιασμένη μὲ δσον ἢλεκτρικὸν χρεῖμα, ἀξέται ἀκριβῶς, καὶ σταματήσῃ μόνη τῆς, — ἀπεκρίθη ὁ κ. Ζουανίξ, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ κίνδυνος ἐξηφανίζετο ἅμα συνεδῶζετο μὲ κανὲν ἐπιστημονικὸν πρόβλημα.

Ὁρθὴ ἦτο ἢ πρόβλεψις του ἐκείνη.

Τέσσαρα, πέντε λεπτὰ ἀκόμη, καὶ ὁ δρόμος τοῦ αὐτοκινήτου ἐγινε βραδύτερος τὸ κύλισμά του ἐξηκολούθησεν ὀλίγας στιγμάς, καὶ ἔπειτα ἐσταμάτησε.

Ἀμέσως τὰ φῶτα ἐσβυσαν οἱ πέντε ταξιδιωτῆται ἠσθάνθησαν κατὶ νὰ φαῖν ἕλαφρὰ τὰς κεφαλὰς των ὀλόγουρα, σὰν νὰ τοὺς ἐφοροῦσαν στεφάνια ἀπὸ ἄχυρα ἢ ξηρὰ φύλλα μῖα μυρμηκίασις διέδραμε τὰ σώματά των ἀπὸ τὸν αὐχένα ἕως τὰς πτέρνας, καὶ ὄλοι ἔχασαν τὰς αἰσθήσεις των...

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Ἄσπρο φεῖδι, μαῦρο φεῖδι — καὶ τὰ δύο φεῖδια εἶνε!

